

Esportives

Es prepara entre els aficionats al futbol, un sopar homenatge a l'equip del Girona F.C. per la seva brillant actuació en l'actual torneig.

El sopar, que es farà a l'Hostal de la Granota, serà sota el següent menú:

Entreteniments Escuder
Clara d'ou a la Llagostera
Panadera Granollers
Peix freixit a lo Bussot
Pollastre a la Marigaldi
Vins:

copes «Generalitat» i «Llevant»

Oliva's de marca

Postres:

Arbitres glacés

Gols ensucrats

Cabassets amb sucre

Cafe-teres

En aquest sopar hi són convidats tots els socis i fundadors i es creu, que hi assistiran representacions de tot el futbol comarcal. Assegurem un èxit.

∞

A Granollers, el Girona seguint la seva sèrie de brillants actuacions, va fer adquisició de vuit bonics gols que passaren a engrossir la immensa col·lecció que té en el seu arxiu golístic.

∞

En Comes, a Granollers es va fer mal i s'hagué de retirar, resultant que el Girona perdé punts i Comes. (Dissimulin).

∞

Va de xisto.

Un senyor que acaba de comprar un Citroën nou model, resulta que tot badant es clava dins l'estany de Banyoles. El cotxe, és clar, s'esfonsà i el senyor aconsegueix salvar-se, i tot arrencant-se els cabells exclama:

—Jo que em creia haver

comprat un «motor flotant». (Tornin a dissimular.)

∞

Sabeu en que s'assemblen els esdeveniments polítics actuals amb en Cassà del reserva del Girona?

Doncs és ben clar; atenció:

Ara tothom parla de l'Estatut, de l'es-tatut, i en Cassà és... tutut.

Nota: En Cassà toca el fiscorn.

∞

L'Oliva té una colla de «poulains» que el fan anar de bòlid. L'altre dia, a la pissarra d'avisos hi havia posat l'equip que havia de jugar contra el Figueres (B). Sota cada nom, un equipier que no anomenem perquè l'Oliva el desqualificaria, els batejà amb els següents pseudònims: Vilagran, (Petit) Llenas, (Veremos) Dispès, (Fiera) Ayats, (el que sempre rep) Moret, (Largo Caballero) Teixidor (Tabla, el conquistador) Torres, (Apàtic) Tries, (El cañón) Amadeu, (El pelut) Balmanya, (Floc) Miquel, (El presumit) Delegat Cassà, (Fiscorn) àrbitre Saliné (Bariton).

∞

L'infantil que apadrina en Saliné, debuta i guanya. L'equip B. que apadrina l'Oliva no perd ni un partit; en canvi als *buenos* no passa partit que no els toqui el rebre.

Proposem als socis del Girona, que facin únics membres de junta l'Oliva i Saliné i si al cap de vuit dies no s'han mort de tant discutir, entre els dos equips en faran un que serà imbatible.

Proveu-ho i ens donareu la raó. SHERINGANDO

Lletra desclosa a una senyora que no vol ésser sogra

Deixeu senyora, per Déu, que festegi amb vostra filla que el burlador de Sevilla al costat d'aquest senyor és com una paquetilla.

Figureu's si mato el sogre morta la filla després, com aquella Donya Inés replegueu la part que us toca plorant com dos i un fan tres.

Deixeu pintar la cigüena. vora del vostre costat a aquest pobre enamorat, més tranquil que una ressenya d'en Vital Aza, enterrat.

Penseu que la vostra filla viu sols per aquest carcamal

que li dol més que un queixal veure que cerco costilla trobant-se amb una rival

Deixeu viure tranquilets eix parell d'enamorats ja vindran els plats pel cap i per sobre les parets i també alguns estofats

GOL

SI VOLEU VESTIR BÉ
VISITEU LA
SASTRERIA
FERNANDEZ

CARRER DELS CIUTADANS—GIRONA

Les nostres enquestes

La vida anecdòtica

Inaugurem avui aquesta enquesta, en la qual, els homes més o menys coneguts, vius o morts, de casa o veïns, ens contaran personalment un fragment anecdòtic de la seva vida.

Per aconseguir tal fi, ens hem adreçat a tots els que pensem poden interessar als nostres llegidors; les d'aquells a qui la mort ha allunyat de nosaltres, les extraurem de les seves obres o de les obres de llurs amics que ens mereixin crèdit.

Comencem, en pla d'homenatge, pel degà dels artistes i escriptors catalans, l'honorable Apel·les Mestres.

Records i fantasies

(És respectada l'ortografia de l'autor)

INAUGURAVA una exposició de pintura. M'estava examinant les teles exposades, quan sento que em toquen l'espatlla i em trovo amb un distingit catedràtic de ciències exactes «pintor d'afició» com ell se deia amb exquisita modèstia.

—Veïam, veïam—va dirme—qué té exposat vostè?

—Jo res; no exposo.

—Ah!... Vostè no exposa... I per qué no exposa?

—Per la senzilla raó de que no pinto.

—Ah!... Vostè no pinta!...

(Va mirar-me de cap a peus; mirada que deia clarament; potser l'he pres per altri)

—...I doncs, què fa vostè?

—Dibuixo.

—Ah «no més dibuixa!...» «Em pensaba que estava més adelantat.»

I va girarme l'esquena.

APELES MESTRES

Una de tantes de l'Adolf Fargnoli

NO recordo si fou d'anada o tornada d'un dels viatges a Amèrica, aquella Amèrica productora d'aquelles dones que ai de vosaltres si no sabeu mirar-vos fredament *su rico tipo*.

Es clar que l'embarcar-te vers llunyanes terres, sempre té bona part de sentimentalisme empapat en llagrimetes, abraçades, petons i mocadors que voleien; però una vegada sou dintre i aneu paladejant la vida del transatlàntic—palau flotant—amb aquell confort, refinament i comoditats temptadores, us hi aneu sentint tan bé, que de tan bé que us hi sentiu. a vegades us embafa, precisament de tan bé que ho trobeu. Així és, doncs, naturalíssim, que després de tants dies de no veure més que mar i cel, hom esperi com un gran aconeteixement, el moment de reveure terra, després de molts dies de navegar.

Heu's ací, doncs. que un dia, tot passejant amunt i avall de coberta, per matar l'estona, tot de sobte, mirant al lluny on es besen l'infinit del cel i el mar, vaig posar-me a cridar;

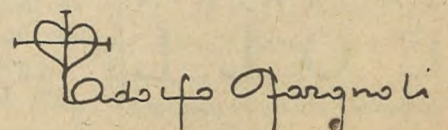
—Ja es veu terra! Ja es veu terra!

I, naturalment, en un dir Jesús vaig veure'm rodejat de passatgers i amics, uns amb binocles, marins i altres fent pantalla amb la mà, cercant en l'espai immens del mar, la terra per mi anunciada. Però després de mirar i remirar i no veure terra—què tenien de veure si navegàvem en alta mar, en ple Atlàntic—un passatger dirigint-se a mi, digué:

—Però on és la terra que vostè ha vist?

—Allí, en aquells testos—vaig respondre amb tota la serenitat que em fou possible, assenyalant uns testos del jardí. (1)

No varen pas tirar-me cap test pel cap, però eucara sembla que sento el cascavell de rialles, sobretot d'aquella andalusa d'ulls de foc, d'aquella biscaïna de rítmica serenitat, i d'aquella col·legiala sud-americana que durant el viatge, a l'hora del tè assentada còmodament en una confortable butaca i fent voleiar les ales del seu mirar d'ensomni pel sostre del saló-bar demanant-me un confidencial consell, m'anava explicant l'aventura d'amor que entre ella i el *galeno* del barco nasqué en aquella ruça enllà d'enllà del mar...

Primavera de 1932

(1) Ens cal fer notar, que els grans transatlàntics tenen un espai destinat a jardí flotant.